

Bence Lajos

A jövő pusztítóinak, minden technokrata uszítóinak, rombolónak

Ha majd eltűnik vesztendő
vagyonunk, mert a jövőendő
már csak pusztítandó romokra
építhető már, lehanyatlik
a hegy, eltűnik domboldal
s végül mindent benő a kúszó
aljnövényzet, hogy kóró, gaz,
csak Gálics-hegedű-csonkjai
hirdetik a kultúrtáji jelleget,
s a könyv-végi hangulatban
szétfoszló-szétmálló
könyvek jelezik az új
világégést –ezúttal az utolsót –
honnán nézvést a XX. század is
boldog békeidőnek tűnik majd,
lesz-e ki felmegy a Hegyre?
Felvonszolva magát csúcsra,
Bábeli zűrzavar
és csatazaj közepette,
leköpve testvér a testvért,
padtárs a padtársat,
kérdem én, lesz-e ki
felmászik, felkúszik
úttalan utakon Hegyre,
s talál-e Olajágot?

Apokalipszis itt

(Vízió a torony árnyékában)

Minek után
ünnepélyes keretek között
felszentelődött a torony
– a bábeli gaztett megkerülve
az Istenhez való közeledést,
mecset híján az Úr új szállás
helyének említése következett,
az Úr földi helytartóinak ajánlásával,
s hogy oda kíváncsozunk, mindig
magasabbra, hol színről-színre
tapasztalhatóan ott figyel,
háromszöge mögül jóságos
tekintetű Isten. Ide költözött fel,
égi trónját ide költöztette át,
mert szeret bennünket, igaz csak
egy napra, amolyan kihelyezett
malasztosztogatásra.

Közben az ég beborult
(a köveztetre esőcseppekkel keveredve
könnyecseppek hulltak a vének szeméből,
melyet jól betakart az
Európáról szóló himnuszdal,
s az Ének), szóval hosszú sor
kanyargott a lift felé,
a tekintetekben bizakodás:
„Megyünk megnézni Istent”,
néhány sunyi potyajegy nélkül
maradt Laci (a ligetből)
ki csigalassan a csigalépcső
felé tolult, de lebukik:
nincs pardon, ott is fizetni kell!

Bent közben folyt a sör,
a bor, a VINÁRIUM megtelt emberrel,
gyakran csörrent a kassza,
hullott a stex, Öregisten,
a nagy lélekszámvevő pedig
közömbösen figyel, miközben
a nagy forradalmár, Márton testvér

proteszt songja jár az eszében,
miért is kellett volt
egykoron – mikor is? – a bűnökért
bűcsúcédulával fizetni, s lett
is belőle kalamajka, azért mégis
jobb ez a személytelen, automata
rendszer – így morfondírozott
csüggedten magányában.

Közben, ki tudja hányat fordult
a felvonó fel-le, le-fel
a kijelölt s ellenőrzött, fogaskerekek
precizitásával irányított rendszer,
míg földre ért az imádkozó vének
lift-szerelvénye. – No, Mári néni
látta a Jóistent? – kérdezte egy
mefisztói alak. – Nem, nem láttam –
lemondó legyintés – az a nyavalyás
szemüveg is otthon maradt, s ki
tudja van-e egyáltalán? Ki tudja
van-e Isten?

Istenáldd.

Himnusztröredék újból

Isten, áldd meg a magyart,
ne nagyon, ne nagyon
csak, ahogy a fagy
pelyhedzik a jégvirágos
ablakon, szán
hasít a téli havon...

Isten, verd meg a magyart,
ne nagyon, csak ahogy
a lomb hull ősszel,
s lepkeszárny-remegés
az alkonyi szél a tavon,
holdvilágos alkonyon.

Isten verd, veretlen
ne hagyd, ki ellene
tör, s áldva áldd, kit
keblére ölel, ölve
szeret és gyilkolva
fojt, istenáldotta
kétségbeesésben...